



Carrer Nou del Teatre, 16 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.girona.cat
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

EL IMPERIO DE LA LUZ

Empire of light

Regne Unit, 2022

Direcció: Sam Mendes

Guió: Sam Mendes

Intèrprets: Olivia Colman, Micheal Ward,
Colin Firth, Toby Jones, Tanya Moodie

Durada: 119 min

Gènere: drama romàntic

Idioma: anglès

Subtítols: castellà

Data d'estrena: 18/08/2023



La nostàlgia per l'arcàdia perduda

Com si s'haguessin posat d'acord de manera inconscient, alguns grans directors han fet durant aquest 2023 diversos exercicis d'homenatge al cinema com un espai carregat de nostàlgia i idealització. És com si, quan les sales han quedat tocades pels efectes demolidors de la pandèmia, els canvis d'hàbits de determinats segments de públic i la pressió imparable de les plataformes de streaming, el propi cinema tingués una necessitat de reafirmació, de reivindicació com una mena d'arcàdia feliç en la qual els somnis podien fer-se realitat. Des de Steven Spielberg amb l'autobiogràfica *The Fabelmans*, fins a Nanni Moretti, de qui aquest setembre podem veure la fortament reivindicativa *Il sole dell'avenire*, passant per Damien Chazelle apel·lant als orígens fundacionals amb *Babylon* o el mateix Victor Erice, en aquest emotiu exercici de metaficció que és *Cerrar los ojos*, que també podem veure al Truffaut a finals de setembre. Tots ells han coincidit en situar el cinema com a centre de la trama de les seves pel·lícules.

I també el britànic Sam Mendes, de qui recuperem la injustament infravalorada *El imperio de la luz*. Rodada amb posterioritat a l'estressant i enlluernador exercici d'estil que va suposar *1917*, la seva magna pel·lícula bèl·lica filmada en un únic pla seqüència, la seva darrera obra recupera els records d'un Mendes adolescent, a principis dels anys 80. L'acció se situa en una població costanera del sud d'Anglaterra, a la localitat de Margate, al comtat de Kent, i hi pren un extraordinari protagonisme el cinema Dreamland, una joia del disseny art déco que és l'escenari principal de l'acció. Explica Mendes que el guió de *El imperio de luz*, que signa inusualment en solitari, el va escriure durant el confinament de 2020. *En un moment que tothom estava reclòs a casa, vaig sentir la necessitat de fer un exercici introspectiu, en el sentit de preguntar-me qui sóc i què m'ha fet com sóc*, explicava el director britànic, en referència al moment àlgid entre l'adolescència i la joventut en la que es construeix la personalitat adulta.

En aquesta reflexió sobre el film de Mendes no apel·larem a la gastada i fàcil expressió "una carta d'amor al cinema" amb la que s'ha qualificat de manera general i simplista la majoria de pel·lícules que hem esmentat abans. Perquè pel director britànic, allò més rellevant és l'estudi de personatges, la reflexió sobre el pas del temps i sobretot el retrat d'una època apassionant al Regne Unit. L'inici de la dècada dels 80 va ser una època convulsa,

amb els primers efectes de les polítiques neoliberals de Margaret Thatcher, que va provocar una gran agitació social. També va ser un moment d'unes polítiques racials incendiàries -que el film reflecteix molt bé en el personatge de Stephen (Micheal Ward)- i un moment extraordinari per la música i la cultura en general, molt creativa, també molt polititzada, però amb una energia molt potent. *El imperio de la luz* té la capacitat de capturar aquest moment politicosocial integrant-lo perfectament en una trama amb un perfil molt més íntim en el que Hilary (magnífica com sempre Olivia Colman) ha d'enfrontar-se als problemes derivats d'una malaltia mental i a la seva desorientació personal. La peculiar història d'amor entre la gerent del cinema i un dels acomodadors en l'escenari sumptuós del cinema Dreamland esdevé així una metàfora perfecta de tots aquests elements temàtics que hem comentat. De fet, aquest cinema gegantí, tot i el seu luxe i espectacularitat, ja només té una part de les instal·lacions obertes. La planta superior, que és l'espai de les trobades semiclandestines de Hilary i Stephen, és un immens territori abandonat i decadent que remet a la imminent crisi que patirien les sales de cinema de gran format durant els anys 80 i 90. És el moment de l'arribada dels primers grans centres comercials i de la substitució del model de sala per les multisales.

També en el terreny més íntim, personal i amb tocs autobiogràfics, Mendes té la capacitat de generar grans moments de cinema. Els focs artificials al terrat del Dreamland, la manifestació radical que acaba al vestíbul, la première de la mítica "Carros de foc" o la demolidora seqüència del retrobament de Hilary i Stephen són moments estel·lars d'una pel·lícula peculiar, certament atípica en la trajectòria del seu director, però que segurament l'haurà reconciliat amb el seu passat i li haurà permès reactivar-se cap al futur. Als seus 58 anys, els que estimem el cinema encara esperem molt més del director de pel·lícules fonamentals com *American beauty*, *Skyfall* o *1917*.

Paco Villalonga
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona